

Nagyfiam negyedik osztályos volt, amikor a kamaraerdei Waldorf-iskolát megismertem. Egy hideg januári nap volt, 17 éve. Azóta két év kivételével ez az iskola töltötte be mindennapjaim jelentős részét. Ikerlányaim iskolakezdésénél már nem is volt kérdés, milyen iskolát válasszunk számukra. Kezdetben szülőként, majd osztálytanítóként vált életem részévé. Szülőként is nagyszerű érzés volt megtapasztalni a Waldorf-pedagógiát, az volt az érzésem, hogy milyen jó lehet így végigjárni nyolc osztályt. Szerencsésnek érzem magam, hogy nekem is megadatott – osztálytanítóként.

Nagyon szeretek tanítani. Már első osztályos koromtól tanár szerettem volna lenni. Nem is volt más elképzelésem. A középiskola elvégzése után az ELTE Tanárképző Főiskolai Karán végeztem történelem- magyar szakon. Majd egy kelenvölgyi és egy érdi iskolában tanítottam történelmet, nyelvtant és irodalmat.

Gyermekeim hoztak a Waldorf-iskolába. Az osztálytanítói képzést az ELTE BGGY Karán végeztem. A kamaraerdei iskolában egy osztályt kísértem végig, és egy osztály mellett voltam két évig osztálytanító. Sajnos az életem úgy hozta, hogy második osztályomat csak két évig tudtam kísérni. Az elmúlt két évben Tárnokon tanítottam, tanítok. Hiszem, hogy az életünkben adódnak megoldhatatlannak látszó feladatok. Ezek megoldása kapcsán viszont olyan válaszokat és erőt kaphatunk, amit másképpen nem kaphatnánk.

Nagy felelősség és nagy lehetőség Waldorf-pedagógusnak lenni. Minden kisgyermek magában rejt egy csodát. Képességet, fogékonyságot, erőt és persze akadályokat, nehézségeket is. Tanárként, szülővel együtt közös felelősségünknek tartom, hogy a csoda kibontakozhasson. A sok-sok kis hangszer megszólalhasson saját hangján, egyre szebben, tisztábban tudjon együtt szólni.

Felgyorsult, rohanó, magába forduló világunkban a Waldorf-iskolát egy szigetként éltem meg. Nem egy elzárt sziget, hiszen mindig érkeznek és indulnak, hoznak és visznek, megpihennek, erősödnek és továbbhaladnak róla a világba. Hogy mire kell erőt gyűjteni korunk gyermekeinek? Kreativitás, fantázia, sokoldalú tudás, használható tudás – ezek az elvárások ma egy iskolával, egy iskolás gyermekkel szemben. Egységcsomagok, munkafüzetek, feladatlapok, tesztek sokasága, színes tankönyvek, számítógépek, kivetítők, interaktív táblák – ezek az eszközök, hogy az elvárások megvalósuljanak. És hol vannak a gyermekek ebben? Hol vannak az emberi lények, kibontakozásra váró képességek, lehetőségek? Megkapják azt az erőt, ami a tudást emberivé teszi? Hát ezért sziget a Waldorf-iskola, ahol erre lehetőséget látok. Ahol nem külső eszközök és a mennyiség számít. Ahol nem vész el az ember, az emberség. Ahol kincs maga az ember. Ahol nem csak a gyerekek tanulnak. Ahol a gyerekek gyerekek lehetnek, és nem mini felnőttként kell élniük.

Számomra mindig fontos volt, hogy ne kiüresedett lélekkel nőjenek fel a gyerekek. Legyenek a világ szépségei iránt fogékonyak, nyitottak. Tapasztalják meg a világ megannyi szépségét. Egy-egy erdei sétát, közös zenélést, mese és történehallgatást, rácsodálkozást a világra. Milyen jó évről évre készülni egy közös előadásra, adni és kapni általa. Nagyon jó megtapasztalni a tanulás, tanítás örömét a mindennapokban. A gyermek, amikor megszületik, kap egy képzeletbeli tarisznyát. Kezdetben szülők, nagyszülők töltögetik útravalóval, majd egyre többen tudnak bele tölteni. Az iskolás évek alatt ez a közös lehetőségünk, felelősségünk – kincsekkel megtölteni a tarisznyát.

Nagyon várom az elkövetkező év első osztályosait, örömmel készülök a találkozásra.

Pálné Pap Krisztina